

Tale om almindelig Dannelse eller Undervisning; thi her er en Opgave, der skal løses; Landet skal have examinerede Koffardiofficerer, og har man ikke private Anstalter, skal Staten skaffe dem tilveie. Det bliver en Nødvendighed og i højeste Grad ogsaa en Sag af stor Vigtighed. De Herrer tro ikke, at de kunne bryde den historiske Tradition paa den Maade. Men Skoler, der have Betydning i den Henseende, reise sig ikke idag for at virke med Kraft imorgen. Der skal samles megen Dygtighed, Erfaring, Dvæls og Lærermidler og alt Dørigt paa et saadant Sted til en samlet Virksomhed, før den syldbestgjørende kan opfylde sin Opgave, og saaledes har Traditionen udviklet sig, og saaledes staa netop ogsaa disse Anstalter. Jeg fastholder stadig min Stilling efter mit Underændringsforslag under Nr. 149; henvisende isvrigt til den almindelige Oversigt over samtlige Skolers Virksomhed; i den Stilling staa disse Skoler, som jeg nu er naturlig Laalmand for her. Vedkommende udenfor kunne med Rette vente, at jeg her skal sige, hvad der i den Henseende vel bør kunne siges til det høie Folke-thing, for at det ikke skal fravige den Regel, man hidtil allerede i 10 Aar har fulgt, ved nye indkastede saakaldte Synsmaader, og jeg tror, at naar Sagen skulde tages netop fra Samsundets Side, maa man — istedetfor at forsøge paa at forstyrre en fylbig, omhyggelig Gjennemførelse af den nye Styrmandsexamenslov ved Hjælp netop af dem, der hidtil have baaret Sagen, netop som jeg har foreslaaet — se Liden an og yde en saadan midlertidig Hjælp, naar man tror det nødvendigt for at fuldføre Opgaven, og jeg skjønner ikke rettere, end at Sagen bør ses fra den Side — istedetfor at bære sig ad som af Udvalgets Flertal foreslaaet, nemlig ligefrem negte Tilbudet, som ingen af de Paagjældende har forlangt, men som Examenstilsynet og Regjeringen have ment, at de i Sagens Interesse burde have. Af de Paagjældende har vist ikke en Eneste andraget derom; men naar de have stillet sig paa en saadan Maade, tror jeg ikke, at de fortjene en saadan Tilsidefattelse, som ligger i fuldstændig at negte, hvad der paa den Maade er tilbudt, naar der dog fra Statens Side er Grunde for et saadant Tilbud. Det er tværtimod min Mening, at de Paagjældende, disse Skoler, fortjene en virkelig Anerkjendelse for den Opgave, de have løst paa en saa tilfredsstillende Maade, i de senere Aaringer. Regjeringen, Lovgivningsmagten har forandret Lovgivningen af og til med visse Aars Mellemrum; men disse Skoler have, og derom have de Regjeringens Vidnesbyrd, altid gennem enhver Forandring søgt at fyldestgjøre, hvad Lovgivningsmagten krævede af dem. Dette er sagt i sin Almindelighed overfor dette Spørgsmaal, og jeg har efter den saadane Diskussion isvrigt ikke Anledning til Andet end at tilføie disse enkelte Dplysninger. Naar ærede Medlemmer og navn-

lig et æret Medlem har udtalt, at man særlig skulde have givet Anledning til en Diskussion derom i Udvalget, saa siger jeg, at dertil var der ingen Anledning og heller ingen Leilighed. Jeg har antydnet dette og skal ikke komme nærmere ind derpaa af visse Hensyn, ogsaa af Hensyn til Formanden, men forbeholder mig nærmere at forklare det. Jeg skal kun sige, at det, at dette Spørgsmaal skulde reises, forelaa ikke, før efter at man havde haft Conference med den høitærede Marineminister umiddelbart før Betænkningen blev afgiven og da under saadanne Former, at jeg ønskede Spørgsmaalet bragt ind her i Salen til omhyggelig og alvorlig Overveielse i Alles Raahør, thi det fortjener dette Spørgsmaal; det er ikke et af de underordnede Spørgsmaal. Det er ikke de enkelte Skoler og de enkelte Mænd, det gjælder om, men en Sag. Om den skal drives spredt, ført ned til et Lavmaal, tilbage, eller skal samles, løstes og føres fremad, for at tilfredsstille Tidens Krav — det er de to Synspunkter, der gennem disse Ændringer staa mod hinanden.

Den meget ærede Minister omtalte Beregningerne i Betænkningen, Tillæg B. Sp. 601—604. Jeg vilde sætte megen Pris paa, om de Herrer vilde se disse Tal efter. Den høitærede Minister gif meget udsjærlig ind paa Analysen af sine Tal, og fandt i Sammenligning derved, at de Tal, som det Mindretal, hvortil jeg hører, har opstillet Sp. 603—604, vare raa Tal, de vare ikke bearbejdede som Ministerens Tal; ja, det skal indrømmes, de ere ikke saaledes klassificerede, satte i flere forskellige Afdelinger, men vi saae nu at se, hvorvidt det Udtryk „uforarbejdede“ — thi det menes vel ved Ordet „raa“ — holder Stif. Ministeren tager Sp. 601—2 til Udgangspunkt for Sammenligningen mellem sine Beregninger, hvorpaa Søvernslovsforslaget stiftedes ifjor, og hvad han har forlangt paa § 23 iaar, Finansloven for 1880—81; men ville de Herrer se efter i Tillæg B. for forrige Samling, ville de se, at Ministerens Forslag da gif ud fra Finansloven for 1879—80. Altsaa, Udgangspunktet for Ministerens Beregninger er for det Første urigtigt, thi vil Ministeren sammenstille sin Beregningss Rigtighed med Beregningen ifjor, maa han nødvendig fastholde det samme Udgangspunkt. Men det gjør han ikke. Sagen er nemlig den, at Finanslovens § 23 for 1879—80 indeholdt for de egentlige Militæruddgifter til Flaaden 4,324,000 Kr., medens Finansloven for indeværende Aar indeholder 4,431,000 Kr.; det er ca. 106,000 Kr.s Forskjel — jeg tror forøvrigt, at den høitærede Minister senere antydede denne Forandring. Naar den høitærede Minister vil komme til et rigtig Resultat, maa han imidlertid ikke tage vilkaarlige Standpunkter, men det samme, som han tog til Udgangspunkt ifjor, maa han tage til Udgangspunkt iaar. Denne Forskjel mellem Budgettet